

Tropische Storm

Eco-thriller

Thijs Voortman

Flamboyant

Python

Daintree regenwoud Australië, vrijdag 13 september 2019 om 01:49 uur

Norah schrok wakker van een beklemmend gevoel dat haar lichaam omringde. Tevergeefs probeerde ze overeind te komen. *Help, ik kan me niet bewegen!* Ze voelde een golf van paniek opkomen bij de gedachte dat ze moederziel alleen in het regenwoud was.

Overdag klonk de constante stroom aan gekwaak en getsjilp vertrouwd. Maar nu, midden in de nacht, ervaarde ze het als bedreigend.

Norah deed een tweede poging om zich te bevrijden en spande haar spieren aan. *Iets houdt me vast!* Ze hoefde niet lang na te denken over het antwoord. *Oh nee toch... een scrub python?!* Haar paniek sloeg om in doodsangst.

De olijfgroene wurgslang was het enige dier in het regenwoud dat een mens in bedwang kon houden. In het wild kon de slang een lengte bereiken van ruim acht meter. Het reptiel voedde zich vooral met wallaby's, maar een volwassen exemplaar was opportunistisch genoeg om af te wijken van zijn gangbare menu.

Norah beseftte dat tegenstribbelen haar situatie alleen maar erger zou maken. *Dan verstevigt hij zijn wurggreep. Ik moet hem misleiden.* In de hoop dat de python zijn krachtige spieren zou ontspannen, blies ze haar adem uit en liet haar lichaam verslappen. *Een minuut moet genoeg zijn.* Terwijl ze doodstil bleef liggen, telde ze af. *Nog vijftig seconden.* Norah kreeg moeite met ademen en haar lichaam begon overal te kriebelen. *Veertig.* Bij vlagen werd ze duizelig, maar ze merkte ook dat de druk minder werd. *Dertig. Laat me alsjeblieft gaan.* Door het gebrek aan zuurstof werd het zwart voor haar ogen. *Twintig, niet flauwvallen!* In

gedachten zocht ze naar het kapmes dat 's nachts ter bescherming naast haar slaapmat lag. *Drie, twee, één!*

Norah rukte zich los en greep het mes. Fel maaide ze om zich heen, waarna de druk rondom haar lichaam verdween. Met een schok kwam ze overeind. Ze ademde gretig in en voelde haar hoofd opklaren. Omdat ze een tweede aanval van de python vreesde, durfde ze niet te wachten. Snel stond ze op. *Weg hier!*

Haastig zocht ze in het donker naar de ritssluiting van de tent, maar ze voelde alleen vochtig zeil. *Ik heb licht nodig.* Terwijl ze haar zaklamp wilde pakken, schrok ze van een felle pijnscheut in haar voet. Hierdoor verloor ze haar evenwicht, tuimelde achterover door de tentflappen naar buiten en belandde op haar rug. *Au!* Moeizaam ging ze rechtop zitten en voelde aan de snee in haar voet. *Dat kapmes.* Nu begreep ze ook hoe de slang haar tent had kunnen binnendringen. *Verdomme, die rits was open.*

Buiten was het aardedonker en broeierig. Het rook naar regen, orchidee, eucalyptus en vochtige aarde.

Norah stond op en strompelde in haar pyjama over de zompige bodem van het regenwoud. *Die python laat mij niet gaan.*

Scherpe takken krasten over haar armen en benen. Gelukkig verdoofde de vrijgekomen adrenaline haar pijn.

Na ongeveer vijftig meter kreeg ze een onbestemd gevoel en bleef staan. *Straks verdwaal ik nog.* Nerveus sloeg ze muggen van zich af en trapte kriebelende planten weg. *Oké, dan maar terug. Hopelijk heeft die python het opgegeven.* Ze draaide zich om. In het donker had ze moeite om zich te oriënteren. *Waarheen?* Voorzichtig struinde ze verder. *De tent moet in de buurt zijn.*

Na een paar minuten liep ze zich vast in de dichte begroeiing. Ze wist niet meer welke kant ze op moest en keek schichtig om zich heen. Het nachtelijke gekrakeel van de jungledieren vloog haar aan. Eerst kon ze de dierengeluiden nog van elkaar onderscheiden, maar al snel gingen die over in een eentonig gezoem dat haar omsingelde. Ze voelde zich ingesloten. *Het regenwoud slokt me op.*

Norah werd zo bang dat ze willekeurig een kant opliep en steeds sneller begon te lopen. *Waar is die tent?!* Ze raakte in paniek en begon te rennen.

De opstaande boomwortels van een kasuaris pruimenboom maakte een einde aan haar vlucht. Met een doffe klap viel ze en stootte haar

hoofd tegen de stam. Kermend wreef ze over de pijnlijke plek en rolde op haar rug. *Kom op, je moet door!*

Vanuit haar ellebogen duwde ze zichzelf overeind, maar door een venijnige pijnscheut in haar onderbuik liet ze zich weer zakken. Ze streek over haar buik en ontdekte onder haar navel een snee. Ineens begreep ze het. *Dat kapmes, echt? Ik heb niet opgelet toen ik die python van me afsloeg.*

Terwijl ze de onderkant van haar shirt als een kompres tegen haar buikwond duwde, voelde ze opnieuw dat beklemmende gevoel opkomen. *Hij heeft me gevonden!* Ze probeerde de python te grijpen, maar het enige dat ze voelde, waren aarde en planten. *Waar ben je? Rotslang, ik maak je af!* Wild sloeg ze om zich heen, maar ze raakte niets.

Verslagen bleef ze liggen.

Doordat de adrenaline was uitgewerkt, kregen de intense pijn en stress de overhand. Gedachten begonnen zich in een hoog tempo aan haar op te dringen. *Wat gebeurt er met me?* Ze zag levendige beelden van haar ouders, het Ross-ijsplateau dat langzaam scheurde en haar eigen bedroefde gezicht in de spiegel.

Hoewel Norah probeerde haar gedachten te ordenen, kreeg ze alleen maar minder controle. Haar hoofd tolde. Op het moment dat ze de beelden niet meer van elkaar kon onderscheiden, zag ze zichzelf plots als jong meisje in de keuken van haar ouderlijk huis staan. *Wat? Nee... dit is niet echt.* Ze liep naar de achterdeur en opende daar een kelderluik. Vlak voordat ze in de kruipruimte wilde stappen, voelde ze een hand op haar schouder. Ze draaide zich om en zag haar ouders. *Ik... ik hallucineer.*

Haar ouders spraken niet, maar omarmden haar liefdevol. Hun warmte drong als heroïne binnen in iedere cel van haar lichaam. Norah gaf haar verzet tegen haar hallucinatie op en genoot van het warme gevoel dat haar overviel. Het was zo overweldigend dat ze in een diepe slaap viel.

Gouden Nevel

Daintree regenwoud Australië, vrijdag 13 september 2019 om 05:51 uur

Een bundel zonnestralen brak door het bladerdek van de kauribomen.

Door de warme gloed op haar gezicht opende Norah haar ogen. In haar gehavende pyjama lag ze op een bed van mos tussen varens en de ronde bladeren van Aziatische waternavels. Ze keek om zich heen en zag palmen en stekelige aloë vera. Haar blik viel op de pruimenboom schuin naast haar. *Dat was het, ik ben gevallen.* Voorzichtig kwam ze overeind. Ze krabde aan de muggenbulten op haar lichaam en voelde aan de pijnlijke snijwonden op haar buik en voet, die gelukkig gestopt waren met bloeden. Vervolgens schudde ze haar schouders los en staarde naar de laaghangende flarden nevel, die goudkleurig oplichtten door de opkomende zon. Verderop zag ze haar trekkerstent staan. Ze zuchtte diep. *Wat heb ik gedaan?*

Zo onbezonnen als ze de afgelopen nacht uit haar tent was gevlucht, zo behoedzaam liep ze nu terug.

Na een paar stappen voelde ze zware hoofdpijn opkomen, alsof er een strakgetrokken band om haar hoofd zat. *Ook dat nog, een hersenschudding.* In gedachten liet ze de vlucht uit haar tent de revue passeren en beseftte dat ze door het oog van de naald was gekropen. *Ik moet hulp halen.* Norah duwde voorzichtig met een stok een tentflap aan de kant en inspecteerde de tent op sporen van de python. Daarna vervolgde ze haar zoektocht rondom de tent. *Waar zijn de schubben of platgedrukte planten? Hoe kan die python geen sporen hebben achtergelaten?* Nerveus keek ze om zich heen en hoopte bijna dat de slang zou opduiken. Voor de ingang bleef ze staan en luisterde naar het geroep van papegaaien en parkieten. Ze schudde haar hoofd, omdat tot haar doordrong dat er

iets niet klopte. *Nee, nee, je houdt jezelf voor de gek. Hier is geen python geweest.*

In de tent pakte ze haar mobiel uit haar rugzak en belde het noodnummer.

Binnen een paar tellen werd er opgenomen door een vrouwelijke hulpverlener.

‘Hallo? Ik... ik heb hulp nodig,’ zei Norah zachtjes.

‘Wat is uw naam en waar bent u?’

‘Ik heet Norah... Norah Longfield en ik ben in het regenwoud van Daintree.’

Een ogenblik was het stil.

‘Daintree, zegt u?’

‘Ja.’

‘Bent u alleen of met anderen?’

‘Alleen.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik ben gewond. Ik heb zo’n pijn... snijwonden. En mijn hoofd...’

‘Oké, blijf waar u bent,’ zei de hulpverlener ongerust. ‘Ik heb uw locatie en stuur de rangers naar u toe. Ze zijn er binnen een uur.’

Norah ging op haar slaapmat zitten. Gelaten keek ze naar het opgedroogde bloed op het blad van het kapmes naast haar. *Wat is er met me? Ik voelde die python echt.*

‘Bent u nog aan de lijn, mevrouw Longfield? Niet ophangen hoor.’

Norah ging liggen. ‘Ja, ik ben er nog. Ik blijf in mijn tent wachten.’

Ze hoorde dat de hulpverlener iets geruststellends zei, maar ze had de puf niet om te reageren.

Norah tuurde naar het tentzeil boven haar en sloot haar ogen. Ze verlangde naar de droom van afgelopen nacht waarin haar ouders waren verschenen en hoe dat voelde als thuiskomen. Een gevoel dat ze al ruim twintig jaar niet meer had ervaren.

Orkaan

Cairns Australië, dinsdag 19 november 2019 om 09:57 uur

Norah was furieus. Ze trok de voordeur zo hard dicht, dat de kristallen miniatuur didgeridoo van het dressoir in de gang viel. De glasscherven van het blaasinstrument zochten hun weg over de roodbruine tegelvloer. Ze liep in één streep door, de woonkamer in.

‘Met wie praat je achter mijn rug om? Nou?’

Met drie ferme passen was ze bij Jim, die onthutst in het midden van de woonkamer stond.

‘Wat is er aan de hand? Heb je wel door dat het beeldje van mijn opa nu aan gruzelementen is?’ vroeg hij geïrriteerd.

Norah keek achter zich en zag de glasscherven als korrelig zand op de vloer liggen.

Dat door haar toedoen iets dierbaars van Jim was gesneuveld, be-daarde haar enigszins.

‘Oh... sorry... dat was niet mijn bedoeling.’

‘Ik schrik me een ongeluk. Is er wat gebeurd bij de therapeut?’

‘Op zich niet. Maar jij hebt wel wat uit te leggen,’ zei ze kwaad.

‘Huh? Ik?’ vroeg Jim verrast. ‘Laten we het er buiten over hebben. Het is veel te benauwd hier. Dat glas ruim ik straks wel op.’

Norah volgde hem naar de veranda, die uitzicht bood op een tropische tuin. Aan het einde van de tuin stond een rij palmbomen en daar-achter waren het strand en de Koraalzee. Ze nam plaats in een rieten kuipstoel, schuin tegenover Jim.

Op de salontafel lag een studieboek over zeldzame Australische dier-soorten met op de voorkant een helmkasuaris. De schuwe loopvogel,

met zijn zwarte verenlijf en felblauwe nek, leek nog het meest op een tweepotige dinosaurus.

Een verkoelende zeebries bereikte de veranda.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg Jim. Hij wees naar zijn glas citroensap, waarin de meeste ijsblokjes inmiddels waren gesmolten. ‘Of een cortado?’

‘Nee,’ antwoordde Norah kortaf.

‘Nou, vertel. Wat is er precies gebeurd?’ vroeg hij bezorgd.

Norah irriteerde zich mateloos aan de manier waarop hij het vroeg. Alsof ze voor de tweede keer vandaag bij de therapeut zat en mocht vertellen wat er met haar aan de hand was.

‘Heb je niet geluisterd? Nogmaals, ik hoorde bij mijn therapeut dat je over mij praat.’

Jim draaide met zijn ogen. ‘Is dat alles? Je weet toch dat ik haar ken uit mijn studietijd? Ik kwam haar laatst tegen en het enige dat ik heb gezegd, is dat we ons zorgen om je maken.’

‘Hoezo? We?’

‘Gewoon... ik, mijn ouders, onze vrienden. Zelfs je collega’s.’

Dat is iedereen die ik ken. Door de vanzelfsprekendheid dat ze onderwerp van gesprek was, bereikte Norahs woede een hoogtepunt. ‘Ik ben je kind niet! Ik wil dat je ophoudt met dat geroddel over mij. Er is niets aan de hand met me.’

Jim keek haar verbaasd aan. ‘Schat, hier hebben we het toch over gehad? Het gaat niet goed met je. De enige reden dat je na jouw trip in Daintree van de ziekenhuisarts naar huis mocht, was...’

Norah liet hem niet uitpraten. ‘Overdrijf niet zo. Ik weet heus wel dat ik niet lekker in mijn vel zit. Maar ik ben er klaar mee dat jij, die betweterige therapeut of wie dan ook, zich met mij bemoeit.’

Norah had nog geen twee minuten in haar stoel gezeten of ze stond al weer op. *Iedereen moet me met rust laten.* ‘Nee, Jim. Ik... ik wil dit niet meer,’ zei ze hoofdschuddend.

‘Je hebt geen keuze. Als je de therapie niet blijft volgen, word je opgenomen. Begrijp je de ernst van de situatie wel? Dan moet je misschien naar een gesloten afdeling.’

‘Dat is niet wat ik bedoel.’

‘Waar heb je het dan wel over?’

‘Ik heb het over ons. Wat wij samen hebben.’ Norah liet een stilte vallen. ‘Dat gaat niet meer.’

Ze wilde naar de woonkamer lopen, maar Jim kwam overeind en ging met zijn armen over elkaar lijnrecht tegenover haar staan.

Net als Norah was Jim bioloog. Maar aan zijn gespierde lichaam, halflange haren en donkere stoppelbaard te zien, leek hij meer op een surfer. Ze had hem wel eens vergeleken met een kangoeroe, krachtig en soms onbezonnen.

Demonstratief deed Norah een stap naar achteren.

‘Nu haal je de dingen toch écht door elkaar,’ zei Jim. ‘Dit gaat niet over ons, maar over jou.’

‘Niet over ons?! Je behandelt me als een patiënt en dat wil ik niet. Ik los mijn eigen problemen wel op.’ Norah liep om hem heen de woonkamer weer in.

‘Daar geloof jij inderdaad heilig in,’ riep hij haar na. ‘Jij wuift altijd alles weg.’

Halverwege de woonkamer draaide Norah zich om. ‘Waar heb je het over?’

Jim liep naar haar toe. ‘Jij bent daar helemaal niet toe in staat.’

‘Oh, nee?’

‘Nee. Je slaat om je heen en legt de schuld bij onze relatie,’ zei hij veerkrachtig.

Norah haalde haar schouders op. Ze wierp een vluchtige blik op de foto’s van zichzelf en haar ouders, die ze had opgehangen in Jims woonkamer om iets van zichzelf te hebben.

‘Sinds jouw ‘ik-wil-alleen-zijn-trip’ in Daintree, herken ik je bijna niet meer. Je was een wrak toen je twee maanden geleden terugkwam uit het regenwoud. Hoe denk je dat dit voor mij is?’

Norah streek door haar donkere krullen en keek hem met een lege blik aan.

Ze was niet ontvankelijk voor zijn zorgen.

Naarstig zocht ze in zijn woorden naar een rechtvaardiging om de keuze te maken, waar ze al maanden tegenaan hikte. *Ik moet het hem zeggen.*

‘Dat was eenmalig en zo erg was het niet. Maar je hebt wel mijn ogen geopend. Ik gun je meer dan een ingewikkeld leven met mij,’ zei ze ineens kalm.

‘Wat bedoel je daar nu weer mee? Heb je niet door wat je doet? Je loopt weg voor jezelf!’

‘Het spijt me, Jim. Ik zie onze relatie niet meer zitten. Die is ontstaan tijdens een stormachtige periode in mijn leven. Dat is geen goede basis.’

‘Houd op met die leugens!’ zei Jim gefrustreerd. Hij ging vlak voor haar staan. ‘We weten allebei heus wel wat er aan de hand is.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Norah wantrouwig.

Jim schraapte zijn keel, alsof hij op het punt stond een toespraak te houden.

Norah keek hem zorgelijk aan, omdat ze het idee kreeg dat ze op de brandstapel werd gegooid. ‘Nou?’

‘In Daintree heb je jezelf tijdens een paniekaanval bijna omgebracht met een kapmes. Was dat wel een ongeluk?’ Jim slikte even. ‘Laten we het beestje maar bij de naam noemen. Je bent depressief en het wordt tijd dat je dit onder ogen ziet.’

Norah sperde haar ogen wijd open. *Waar heeft hij het over?*

‘Houd op met je keukentafelpsychologie. Hoe weet jij hoe ik me voel? Depressief... echt... ik... ik haat je,’ stamelde ze. *Dit is zo laag.*

‘Nee, je haat dat ik gelijk heb. Accepteer gewoon de hulp van je therapeut.’

‘Hufter... je maakt het persoonlijk.’

‘Ja... en dat zou jij ook moeten doen. Depressiviteit is persoonlijk,’ zei hij kwaad.

Na deze woorden was het stil in de woonkamer. Alleen was de orkaan die rondwaarde allesbehalve vertrokken. Ze bevonden zich in het windstille oog, waar de ogenschijnlijke rust werd overschaduwd door een onheilspellende dreiging.

‘Norah. Laten we gewoon als volwassenen...’ begon Jim zachtjes om de ongemakkelijke stilte te doorbreken.

Bij het horen van haar naam draaide ze zich al om.

Ze liep naar de gang waar de glasscherven onder haar schoenen knerpten en haastte zich naar buiten.

Vanaf de veranda werd de koele zeewind met een ruk naar binnen gezogen en joeg de benauwde warmte door de woonkamer via de voordeur naar buiten.

Het risico dat Jim had genomen, door haar te confronteren, was groot geweest en pakte helemaal verkeerd uit. In enkele seconden groeide de storm die in Norah woedde uit tot een orkaan van de vijfde categorie op de schaal van Saffir-Simpson. Met rampzalige schade tot gevolg.

Precies 277 dagen, 13 uur en 57 minuten had hun relatie geduurd, voordat die met de zeewind naar buiten werd geblazen en verdampte in de Australische zon.